

JÓ PÁSZTOR

Ókatolikus hírlevél, I. évfolyam 6. szám
2019. december

Kiadja a Magyarországi Ókatolikus Egyház

Áldott, szent karácsonyt kívánunk!

Karácsony az egyetlen keresztény ünnep, amit nem csak mi hívők, de a világ minden földrészén és országában - vallástól függetlenül - valamilyen módon megünnepelnek. Ilyenkor mindenki igyekszik békeséges és szerető szívvel lenni az övéi iránt, igyekszik ajándékkal és emberi gesztusokkal kedveskedni.

Karácsony „lelki profitja” talán éppen ez, hiszen Jézus Krisztus azért született a világra, hogy szeretetre tanítsa, és e szeretet által üdvözítse a világot. Ezt a szeretetet nevezi a Szentírás a szív világosságának. Simeon, az öreg próféta e szavakkal vette karjába a kis Jézust:

„Világosságul jött ő a pogányok megvilágítására, és dicsőségére népednek, Izraelnek...” (Lk 2,32)

Maga Jézus is megerősítette e szavakat, Szent János evangéliumában, amikor így tanított:

„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, sőt övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Ahogy Szent Pál tanúskodik ugyanerről: „Isten, aki azt mondta: »A sötétségből világosság ragyogjon fel«, maga támasztott világosságot szívünkben...” (2Kor 4,6)

Karácsony titka épp ebben rejlik: az igaz szeretet - aminek annyira híján van a világ - csakis Jézus Krisztus által lelhető meg, azaz hitünk világosságaként ragyog fel a szívünkben.

Teremtsünk alkalmat arra, hogy ezen az ünnepen ne csak szeretetünkkel legyünk kedvesek, ne csak nekik adjunk, hanem azoknak is mutassuk meg Jézus szeretetét és világosságát, akik nem ismerik, vagy úgy tesznek, mintha nem ismernék.

Nem kell nagy és költséges dolgokra gondolni, elég egy kis figyelmeség, egy kis kedveség, egy mosoly, egy együttérző gesztus, egy kicsi odafigyelés, egy kis tapintat vagy akár csak egy pohár víz. A szeretetet azért kapjuk Urunktól, Jézus Krisztustól, hogy megmutassuk és továbbadjuk másoknak.

Nem azért jöttem, hogy a világot elítéljem, hanem hogy megmentsem a világot.
(Jn 12,47)

Őszinte vallomás

Katolikus családban és szinte csak katolikus településen éltem 12 éves koromig. Családom tartotta a hitét, az erkölcsi mérce a Tízparancsolat volt. Tekintve, hogy apám paraszti, anyám erdészcsaládból származott, templomba járásuk gyakoriságát az életforma törvényei határozták meg. Azonban Isten minden reggel, este, étkezéskor jelen volt a családban, közös imák formájában.

Tizenkét éves koromtól vegyes vallású településen éltem. A belénk nevelt gondolkodás, miszerint a katolikus vallás az egy „igaz vallás” sokunkban (kitelepítéssel kerültünk egy másik településre), kérdőjelessé vált. A több vallás békésen élt a faluban, talán az ott élő vegyes vallású családok többsége úgy rendezte a dolgot, hogy vasárnaponként hol egyik, hol másik templomba mentek. Így megértettem, hogy az emberek viselkedése, magatartása vallástól független.

1950-től hat éven át kis városi és fővárosi kollégiumokban éltem. Nem volt tiltott a vallás gyakorlása, de szavak nélkül is tudtuk, mit lehet és mit nem. Nem beszéltünk róla. Ebben az időben ha volt rá lehetőség bármelyik felekezeti templomába betértünk.

Első férjem református volt, tiszteltük egymás vallását, de nem voltunk rendszeres templomba járók. Gye-

rekeimet megkereszteltük, katolikusok lettek, de mint sokan mások, nem erőltettük a vallásos nevelésüket, a kettős nevelés és a hittanra kísérgetés miatt. Természetesen ismertek imákat, vallási ünnepeket.

Rendszeresebben a férjem halála után kezdtem templomba járni. Szeretem a puritán kis templomokat, és a természet bizonyos helyein tudok elmélyülten beszélgetni Istennel. Mindig hittem Istenben, és bízom segítségében. A gyerekeim ezt szavak nélkül is tudták, mert vizsgáik előtt kértek, hogy az adott tantárgy védőszentjénél imádkozzam. Így tudom, hogy *Szent Rita* a nagyon reménytelen vizsgákon is tud segíteni. Most már az unokáim kérik ezt.

Összegezve, továbbra is iránytűm a gyermekkoromból hozott hitem állandósága és az őszinte szívvel, bizalommal Égiekhez való fordulás.

Most 84 évesen nagyon örültem a Nyugdíjas Otthonban lévő kis kápolnának, annak, hogy minden vasárnap részese lehetek a szentmiséknek. A lelkészünk hite, prédikációi sok olyan dolgot pótolnak, tesznek helyre, ami a fent leírtak miatt hiányos volt számomra. Örömmel megyek misékre, mert lélekben, személyiségemben mindig gazdagabban távozom. Külön ajándék, hogy korosztályunk testi és lelki

sajátosságait (hallás, látás, mozgás, stb.) az atya az egész szertartás alatt figyelembe veszi. Nekünk ez teszi ünneppé a vasárnapot. Más lesz tőle ez a nap. Fix pont az életünkben.

Ila néni

December második hetében hazánkba látogat a magyar misszió püspöki vizitátora, *Michael Maier* OPR apát és *Franz Schömer* paptestvérünk, valamint induló kolozsvári misszió papjelöltje, *Fülöp Zoltán* testvérünk, hogy a magyar paptestvérekkel közös szentmisén vegyenek részt, és megbeszélést folytassanak a kolozsvári misszió elindításával kapcsolatban. Vendégeink meglátogatják a gyömrői idősmissziót is. A vizitációról a januári hírlevélben számolunk be részletesen.

SINKA ISTVÁN

BÁRÁNY SZÜLETIK

Nagy, öles tölgyek állottak egy kis oláh falutól nem messze, hatalmas birtokon, olyan tízezer hold körül. A tölgyfák mellett két szalmakazal volt. Alapos két szalmakazal. Annak a tövében volt az én tanyám. Akkor még birkákkal viaskodtam, meg a téli szelekkel éjjel és nappal. Nappal úgy, hogy a hóval borított nagy síkon ténferegtem a birkák után, éjjel meg úgy, hogy szintén csak a birkák mellett állodgáltam egész reggelig. Ez pedig nem éppen irigylésre méltó dolog. Mindenesetre egy kicsit gyötrelmesebb dolog, mint váradi káptalannak lenni. Ezt azért mondom, mert a tízezer hold az övé volt: a váradi káptalané. A két szalmakazal is. A lyukas csizma meg az enyém. Aztán az a lyuk szintén, amit az egyik kazal tövében vájtam. Vár volt az nekem, menedék, megenyhülés, ha belebújhattam. Hogy mennyire jó hely volt, abból tudtam meg igazán, hogy egyszer a birkák ura szőrcsizmásan, kesztyűsen, piros arccal kijött hozzám a téli pusztára. S amikor szánkóján odacsilingelt a lyuk elé, nagy szivarjából kék füstöt fújva ideszólt nekem:

- Te Pista! Olyan helyed van itt neked, mint egy miniszterelnöknek - s hogy megmutassa, milyen igaz, amit

mond, leszállt a szánkóról és bélelt téli bundájában bebújt a lyukba, Hogy mit láthatott odabent, nem tudhatom, csak arra emlékszem, hogy amikor nagy erőlködve hátrálva visszabújt, köhögött és szájából eltűnt a szivar.

Ez estefelé volt. Akkor este pedig karácsony estéje következett. El is felejtettem mondani: azért látogatott meg a nyáj ura. Bizonyosan így akarta lelkét megóvni attól a vádtól, hogy ő talán mit sem tesz az elhagyottakért. Körüljárta a kazlat, topogott a hóban, nevetett, dicsérte kitartásomat, amivel a hóiharokat állom. Aztán elővett egy négykrajcáros pakli dohányt és karácsonyi ajándékképpen megprezentált vele. Amikor észrevette arcomon az árnyéket, méltatlankodva kifakadt.

- Taknyos! Csak nem gondolod, hogy idehozom neked mindjárt a Dárius kincseit ajándékba?! ...Mit? ...Örülj, hogy ennyit is kaphatsz!

Nem szóltam semmit. Mit szólhattam volna? Rávetettem szemem a birkanyájra, és csodálkoztam, hogy milyen ügyesen durkálják a havat... mintha tán akkor láttam volna először.

A nyáj ura meg nézett rám egy darabig, majd felült a szánkóra és elhajtatott. De mikor pár száz lépésre ért, nagy ügyel-bajjal visszafordult,

és hátracsavart nyakal, ordítva odakiáltott nekem:

- A szalmát meg nehogy tüzelni merd, mert én nem fizetek miattad! ...Hallod? ...Hé!

Igent intettem neki, ő meg felemelte kesztyűs jobb kezét, és úgy tett, mint mikor valaki szeretettel búcsúzik valakitől. Rázogatta.

Ott maradtam. Olyan nagy lett a csendesség a szánkó csengői után, hogy szinte beleszédültem. Úgy éreztem, hogy nagyon kijátszott és nagyon elhagyott lettem egyszerre. Ez érthető is. Tizenhat évet töltöttem akkor. S zsebemben a pakli dohánynyal, arcomon keserűséggel vártam a szent estét.

Igen ám, de!... Úgy alkonyat előtt sűrű, sárgás fellegek gyülekeztek. Ólomszínű és tompa sötét lett a táj. Azonnal elfelejtettem a pakli dohányt, keserűséget, a nyáj urának nyers szavait. Hol volt már az akkor? Bizonyosan vágatott hazafelé, s szánjának csengői vidáman csengtek. Én meg készülődtem az éjszakai hóviharnak. A csizmámat jól kitömtem szalmával, botom a kezembe vettem, pulimat megsimogattam, s lassan terelni kezdtem egy csomóba a birkafalkát. Oda, az egyik kazal enyhelyébe. Nem volt nyugtom. Jártam körül-körül

a falkát. Valami megmagyarázhatatlan, szorongó érzés még a legöregebb pásztort is elfogja az este kezdődő hóvihár előtt.

És azután eljött a sötét. Azazhogya! ...egy pillanatra felragyogott a téli puszta, a vén tölgyfák megsuhogtak, és elkezdett sípolni a hóvihár. Hogy milyen órák teltek el, minek mondjam. A szűröm csonttá fagyott, a kutyám elmenekült a kazal tövébe s onnan vakkantgatott felém, a nagy téli zúgásban jelezve, hogy él. Érdekes az, hogy amikor nehezek a pillanatok, mindig történik valami. Valami, ami feloldja a feszültséget. Valami, ami tán nem is nagy dolog, de átsegít a gyötrő pillanaton.

A kavargó, vonagló falca közül egyszer csak kivált egy birka, és megállt magányosan a hóvihárban. Mire odamentem hozzá, már feködt. Egy koraellő volt. Egy fekete birka. Pár perc múlva már fuldokolva nyögött a bárány és reszketett, mert az anyja leheletét semmivé fűtta az ítélet.

- Mit tegyek? Vajon van, amit tehetek? Nincs! Hisz én is félig fagyva vagyok. - Ezen töprengtem, s tehetetlenül állottam ott, mint aki tudja, hogy nincs kivezető út.

És akkor történt valami. Ropogva, durranva, ragyogó fénnel fellángolt az egyik kazal. Kigyulladt. Mégpedig attól a szivartól, amit az uraság délután kijettett a szájából, amint bent a szalmalyukban megköhögösködött.

...És lett a püspöki szalmakazal az én tizenhatodik karácsonyomon ünnepi gyertya.

A táj messze megvilágosodott. A birkák megenyhülve álltak meg a kavargásban. S mire az én szűrömből kiolvadt a fagy, már a fekete birka is vígan állt a tűz előtt és szoptatott.

Azt nem tudom, hogy a nyáj ura kifizette-e a püspöknek a szalma árát valaha, csak annyit tudok, hogy a tűz nélkül akkor, azon karácsony éjszakán megfagytam volna... Arra még emlékszem, hogy karácsony reggelén, a vihar után, ragyogva sütött

fel a nap, s ahogy a falca elindult legelni, a fekete birka mindjárt-mindjárt visszafordult, és csalogatta az ő karácsonyi báránykáját. Az eleinte gyáván, majd mind bátrabban merészkedett utána, nagyokat szökve a hóban.

És akkornap néha-néha nagyokat futottam, és el-elfogtam a gyöngye kisbárányt s odafogtam jól a szűröm alá. Így játszottam magamnak karácsonyt... Azt hiszem, még ma is azt hiszem, hogy kettőnk közül én voltam árva...

(1937)

A betlehemi istálló

„Nem ezt mondta az Írás: ‘Dávid utódaiból és Betlehem helységéből jön a Krisztus, ahonnan Dávid származott?’” (Jn 7,42)

A Szentírás szerint Mária és József nem kaptak szállást Betlehemben, így az újszülött Jézust jászolba fektették (Lk 2,6). A hagyomány ezért úgy tartja, a Megváltó istállóban vagy egy állattartásra használt barlangban látta meg a napvilágot.

Mély, archetipikus gondolat ez, mely a keresztény hívek kollektív tudattalanjából táplálkozik. E dodonai gondolat értelme a következő.

A barlang az anyaméh szimbóluma. Kollektív tudattalánunk mindannyiunk magzati létét és születését látja bele a betlehemi történetbe. Egy pillanatra mindannyiunkat magával ragad az - az emlékeinkben már fel nem lehető időszak amikor - végtelenül kiszolgáltatottan és magatehetetlenül a világra születtünk, amikor mindenestül, teljes mértékben szüleinkre és a külső körülményekre voltunk utalva.

Jézus mindenestül és teljes mértékben vállalta az emberlétet. Nem csak általánosságban, hanem személyesen magára vette mindazt, amit mindannyian egyénileg megélünk és elhordozunk életünk során. Karácsony, a szent születés csodája talán ez: önmagunkra ismerhetünk Jézusban, és bizony

azt is felismerhetjük ezáltal, hogy a megváltás műve nem egy fejünk fölött zajló mennyei ügylet, hanem személyesen érint minket.

Az Ige testté létele hittitok, ám egy gyermek születése, Jézus Krisztus születése, a mi születésünk, gyermekeink születése már a legcsozálatosabb és legmegragadóbb valóság. Olyan valóság, melyen keresztül megérezzük Isten teremtő hatalmát, végtelen szeretetét és gondoskodását.

A karácsonyi születésben a saját sorsunk is feltárul előttünk, és Isten szándéka, hogy üdvösségre vezessen minket.

Széles Tamás

„A gazdag szegény nyé válik, vállalja a szegénységet, ezt az én testemet, hogy engem gazdagítson istenségével.

A Teljes kiüresedik, mert rövid időre kiüresedik dicsőségétől, hogy én meríthessek az ő teljességéből. A jóságnak micsoda gazdagsága!”

Nazianzoszi Szent Gergely

Tevegelő Mikulás az Olajfák hegyén, Jeruzsálemben.

„Az Úr megjelent nekünk, nem az Isten formájában, nehogy megrémíssze a gyöngét, hanem a szolga alakjában, hogy a szolgasorba süllyedt fel szabadítsa. Lelkében ki olyan lomha, ki olyan hálátlan, hogy ne örvendezne, ne repesne boldogan a történetek fölött?”

Nagy Szent Baszileiosz

A hónap ünnepei

Szűz Mária fogantatása
Főünnep, december 8.

Szent István diakónus
Ünnep, december 26.

Szent Tamás
Ünnep, december 21.

Szent János
Ünnep, december 27.

Urunk születése
Főünnep, december 25.

Aprószentek
Ünnep, december 28.

Alkalmaink

GYÖMRŐ

Szentmise minden vasárnap reggel 9 órakor, a Harmónia Idősek Falva Szivárvány házának kápolnájában.

Cím: 2230 Gyömrő, Pál Mihály u. 10.

BUDAPEST

Házi szentmise, december 2-án, 18 órakor a Kugler Art Szalonban. Cím: 1052 Budapest, Sütő u. 2.

SZOMBATHELY

Alkalmi szentmiséinkről érdeklődjön e-mailben.

Szent István diakónus, az első keresztény mártír, aki életével és kiontott vérével bizonyította hitét és Krisztus iránti elkötelezettségét.

„Amikor megkövezték Istvánt, az így könyörögött: »Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet!« Amikor pedig térdre esett, fennhangon azt kiáltotta: »Uram, ne tulajdonítsd ezt nekik bűnül!« Amint ezt kimondta, elszenderült az Úrban.” (ApCsel 7,59-60)

Kapcsolat

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Szombathely

Kováts Péter

okatolikusok@gmail.com

www.okatolikus.weebly.com

Budapest, Gyömrő

Széles Tamás

okatolikus@gmail.com

www.okatolikus.hu

„Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...”

Ady Endre